

DARJA
DONCOVA

PULKĄ
KISKIŲ
BESIVAİKANT

Privatus Dašos Vasiljevės tyrimas

Alma littera

1 SKYRIUS

Telefono skambutis nuskardėjo juodoje tamsoje. Gulėjau kaip lavonas, niekaip nepajėgdama atsimerkti, o bjaurusis garsas kartojosi su retu atkaklumu – dzinnn, dzinnn... Pagaliau smegenys sukrucho. Imdama ragelį žvilgtelėjau į žadintuvą – penkios ryto. Ir kam gi šovė į galvą paskambinti, kai šitokia ankstybė? Balsas buvo iki skausmo pažįstamas.

– Dašenka, vaikeli, turbūt manęs nepažįsti? Tave trukdo Ana Michailovna Petrova iš Maskvos.

Net norėdamas profesorės Petrovos neužmirši. Aukšta, apkūni, didingos laikysenos ir puošniai sušukuotais sidabriniais plaukais, ji vienvaldiškai karaliavo katedroje, kur nykiai slinko mano dėstytojavimo dienos.

Nepasakysi, kad Ana Michailovna manęs nemėgo, – ne, tiesiog nepastebėdavo: negirdavo ir nepeikdavo. Aš buvau stropus dėstytojų būrio kadras, nuolankus ir siaubingai neįdomus. Neturėjau vyro generolo, kaip Lenočka Kostina, arba tėtušio akademiko, kaip Miločka Liubavina, ir nevažinėjau į užsienį, kaip Ženia Slavinas. Net Katia Artamonova, ištekėjusi už kirpėjo, naudojosi Anos Michailovnos palankumu.

– Žinoma, Katiušai tai mezaliansas, – sakydavo ji gerai nustatytu balsu. – Kirpėjas apskritai jai ne pora, tačiau taip sunku rasti tikrą moterų kirpimo meistrą.

Taip ir būčiau iki pensijos vargusi technologijų instituto užsienio kalbų katedroje gaudama atlyginimą, už kurį galima nusipirkti nebent dešimt indelių svarbiausios kulinarinės paslapties – majonezo „Kalve“, bet staiga nutiko sukrečianti istorija.

Mano geriausia draugė Nataša netikėtai ištekėjo už pasakiškai turtingo prancūzo. Aš su vaikais ir marčia išskridau jos aplankyti.

Paryžiuje mes pakliuvome į fantastiškos detektyvinės istorijos sukurį. Mums atvykus, kitą dieną buvo nužudytas Žanas, Natašos vyras. Visi jo milijonai atiteko našlei. Jokių giminaičių, nei tiesioginių, nei ne, Žanas neturėjo. Be pinigų, Natašai į rankas nukrito paveikslų kolekcija, triaukštis namas, šeimos brangenybės ir gerai sustyguotas verslas. Dusdama iš laimės, ji paprašė mane pasilikti, ir aš surizikavau.

Butą Maskvoje tuoj pat išnuomojau, iš darbo išėjau per valandą. Turtingos damos gyvenimas mados sostinėje man patiko, o kad nemirčiau iš nuobodulio, ėmiau dėstyti rusų kalbą prancūzams, kuriems jos kažkodėl prisireikė.

Abi su Nataša gyvenome prašmatniame name Paryžiaus priemiestyje. Mano sūnus Arkadijus studijavo teisę ketindamas tapti advokatu, jo žmona Olia – menotyrą. Keturiolikmetė Maša lankė licėjų. Su mumis gyveno ir du šunys: pitbulterjeras Bandis ir rotveileris Snapis. Jie be atvangos duodavosi po visus namus ir sodą.

Ir pitas, ir rotveileris buvo įsigyti apsaugai, bet piktais sargais jie taip ir netapo. Abu iki nualpimo mėgo paėsti, tad am-

žinai čiaumodavo ką nors gardaus. Virėjas Luji juos lakindavo kava, baltinta sutirštintu pienu. Jo žmona Sofi vaišindavo blyneliais, net elektrikas ir šaltkalvis lepindavo sviestiniais sausainiais. Rezultatas buvo akivaizdus: kraugeriški žvėrys kiekvieną svetimą žmogų pasitikdavo linksmi vizgindami uodegą.

Šunys privengdavo lįsti tik į kambarius trečiame aukšte, kuriuos užėmė Luji ir Sofi. Ten viešpatavo dvi katės, balta Fifina ir marga Kleopatra. Šunys jų prisibijojo ir, kačių porelei įžengus į svetainę, mikliai užleisdavo joms jaukiausią viečiukę – prie toršero.

Mūsų turtingą ir laimingą gyvenimą smarkiai gadino tik vienas nepatogumas: nuolatiniai svečiai iš Maskvos. Vos pasklido gandas apie mano išvykimą, ėmė traukti virtinės – lyg gervių, skrendančių į pietus. Kas kartą kartodavosi tas pats: trumpas telefono skambutis, ir po kelių dienų prieškambaryje jau mindžikuoja dar vienas turistas iš neapripiamų brangiosios Tėvynės platybių. Jo, kaip ir kiekvieno svečio, lagamine, guli privalomas juodos duonos kepalėlis ir indelis ikrų. Ir kas sugalvojo, kad Paryžiuje negali nusipirkti juodos duonos ir ikrų?

Dabar suprantama, kaip nusiteikusi penktą ryto pradėjau tarptautinį telefono pokalbį, deja, mama su tėčiu dar vaikystėje įkalė, kad negražu numesti ragelį.

– Taip, Ana Michailovna, aš jus pažinau!

– Ak, Dašenka, vaikeli, – saldžiai pragydo membrana, – katedroje mums tavęs taip trūksta.

Piktai šyptelėjusi klausiausi, kaip profesorė Petrova pamažu artinasi prie skambučio tikslo – atvykimo į Prancūziją. Bet aš apsirikau.

– Mieloji, mano jauniausias sūnus Dima skrenda į Paryžių, visą gyvenimą svajojo ten pabūti. Pati žinai, kad su pinigais striuka, bilietui sukrapščiau, bet viešbutis jau ne mūsų kišenei. Ar nepriimtum jo trumpam?

– Žinoma, su džiaugsmu, duokit jam mano adresą, ne, geriau pati jį pasitiksiu, kada atskrenda?

– Šiandien, devintos valandos skrydis, todėl ir paskambinau anksčiau, kad rasčiau namie, kaip tavo vaikai?

Dar dvi minutes Ana Michailovna rodė dėmesį mano asmeniui. Tada padėjau ragelį ir susimąščiau.

Nepažįstamo jaunikačio vizitas labai neparankus. Šiandien tuo pačiu reisu iš Maskvos atskrenda mano gera draugė Oksana su sūnumi Denisu.

Oksaną aš labai myliu ir be galo gerbiu. Ji visiškai viena, gaudama nedidelį chirurgo atlyginimą, užaugino sūnų. Denisas mokėsi veterinarijos akademijoje, daugelis Oksanos pažįstamų mieliau veždavo gydyti šunis ir kates jam, pirmakursiui, o ne diplomuotiems absolventams. Nė karto nesu girdėjusi, kad Oksana skųstųsi, nemačiau jos prastai nusiteikusios – jai visada viskas gerai, viskas puiku, viskas nuostabu. Ir, ne taip kaip kitus, ją reikėjo ilgai įkalbinėti, kad atvyktų. Baisiai gaila, jog reikės rūpintis dar ir visiškai nepažįstamu vaikinu.

Atsidususi užsivilkau chalata, laikas keltis, užmigti jau nepavyks. Į duris kažkas tyliai paskrebeno, aš išėjau į koridorių. Ten Snapis graudžiai judino uodegos strampą.

– Oi tu gudruoli, išgirdai mano balsą ir atėjai patikrinti, ar ko nors neduosiu! O kur tavo bičiulis ir draugas Bandis?

Ir aš pravėriau Mašos kambario duris. Taip ir yra, ant pagalvės dvi galvos: šviesiaplaukė Marusios ir juoda Bandžio.

Milžinas pitas, išsitiesęs ant rausvos antklodės, garsiai knarkė. Mania tykiai šnirpščiojo. Nuėjau į virtuvę išgerti kavos. Šalia viryklės supamajame krėsle sėdėjo Luji. Mane pamatęs kilstelėjo antakius.

– Madam, kas šitaip anksti prikėlė?

– Ak, Luji, neturėk šimto rublių, nebus ir šimto draugų. Reikia paprašyti Sofi, kad sutvarkytų svečių kambarį.

– Ji jau viską paruošė madam Oksanai ir jos sūnui.

– Deja, tuo pačiu lėktuvu atskris dar vienas svečias. Ir neklauskite, kas jis toks, nieko nežinau.

Taktiškasis Luji patylėjo. Aš nuėjau į valgomąjį ir baisiai nustebau pamačiusi prie stalo sėdint Arkadijų ir Olią.

– Ko taip anksti pašokote?

Jie pakėlė mieguistas akis.

– Marnos departamente teismo posėdis, – atsakė Arkaša. – Ir Olią imu kartu. O tu, motin, ko atsikėlei, dar nė šešių nėra?

Papasakojau jiems apie Petrovos skambutį. Arkaša pasi-piktino:

– Tai ta pati katedros vedėja, kuri kadaise tau neduodavo talonų produktams užsisakyti? Prisimenu, kaip verkdavai, kai tau netekdavo vištų kumpelių. Ar negalėjai jos pasiūsti kuo toliau? O kokio amžiaus tas prietranka?

Iš mano krūtinės išsiveržė sunkus atodūsis: na, nieko nežinau apie šį jaunuolį, ničnieko. Ir neįsivaizduoju, kaip oro uoste jį rasiu.

– Laikyk lentelę su vardu „Dima“, – sumurmėjo Olia.

Įtariai dėbtelėjau į ją. Tyli, atviraširdė, inteligentiška, praminta Zuikeliu, marti žiauriai supykdavo, jeigu jai pasirodydavo, kad mane kas nors skriaudžia.

Arkadijus atvirai sukrizeno. Priėjau prie lango. Vėjuje siūravo dideli plačiašakiai medžiai. Įvažiavimo alėją švelniai apšvietė pirmi patekėjusios saulės spinduliai. Žvyro taku ėjo sodininkas Yvas, nešinas didžiulėmis žirkklėmis.

– Motin, – už nugaros tarė Arkadijus, – mums laikas.

Palydėjau vaikus iki garažo ir švilptelėjusi Snapiui pasi-vaikščiojau su juo po sodą. Ne, anksti keltis yra savaip žavu. Bet metas ir kitiems pabusti.

Įėjau į Mašos kambarį, mėginau nutraukti antklodę. Norėtum. Bandis, penkiasdešimties kilogramų kalnas, nė nekrustelėjo.

– Bandi, Luji pusryčiams kepa blynelių.

Išgirdęs stebuklingą žodį „blyneliai“, Bandis nušoko ir išdūmė į virtuvę. Aš prisėdau ant Marusios lovos.

– Ančiuk, laikas keltis, tuoj reikės važiuot į licėjų.

Trijų pūdų ančiukas gardžiai pasiražė ir iškišo iš po antklodės trisdešimt aštunto dydžio kojytę.

– Mamučiuok, gal šiandien imkim ir praleiskim pamokas, tik vieną dieną?

– Ne, saulele, negalima, be to, šiandien atskrenda Oksana ir Denisas.

Maša klykdamą puolė prie spintos.

– Valio, atvažiuoja Denia! Ką čia man apsirengus? Gal džinsus su blizgučiais?

Dručkė Marusia nė kiek nekompleksavo dėl savo figūros ir nedvejodama tempdavo ant jos viską, ko užsinorėdavo. Palikusi dukrą siaubti spintos vėl nulipau į valgomąjį, kur jau sėdėjo Nataša.

– Kas naujo? – paklausė ji. – Gal naktį namie kilo gaisras? Kas ten iki trečios ryto kabinete spiegė?

– Nieko negirdėjau. Prisimeni Aną Michailovną Petrovą? Nataša nusijuokė.

– Argi galima pamiršti mūsų vedėją? Senas krienas, prisimeni, kaip nedavė talono lygintuvui?

Mane suėmė juokas, ir aš Natašai atpasakojau telefono pokalbį. Draugės pasipiktinimui nebuvo ribų.

– Vyk jį iš čia, labai mums reikia jos sūnelio, tikriausiai toks pat pasipūtėlis kaip motinėle.

Rytas prabėgo užsiimant kasdieniais reikalais. Pirmiausia, be paliovos zyzdama dėl sunkios vaiko dalios, į licėjų išvažiavo Marusia. Su baime žiūrėjau, kaip ji išsivaro iš garažo motociklą ir užsimaukšlina šalną. Labiausiai patiktų uždrausti jai naudotis šita siaubinga transporto priemone, bet ką padarysi, jeigu motociklininko pažymėjimą galima gauti nuo keturiolikos metų, o aikštė priešais licėjų kimšte prikimšta šitų geležinių žirgų. Pavyko laimėti tik viena – kad ausinuką paliktų rankinėje. Visada maniau, kad važiuojant nereikėtų užsikimšti ausų. Šiandien Mania ruošėsi lėčiau negu įprastai.

– Ir ko dabar kuitiesi? – piktai paklausiau.

– Tuoju tuoj, – sumurmėjo mergaitė, traukydama kažkokias rankenėles. – Kažko pradėjo užsikirsti šito bjauraus griozdo stabdžiai.

– Tada palik jį namie, – išsigandau. – Negalima važinėti su netvarkingais stabdžiais.

– Oi ne, taip blogai nėra, – numojo ranka duktė. – Kurią dieną parodysiu mechanikui.

Paskui su Sofi ilgai aptarėme pietų valgiaraštį. Ir ji, ir aš norėjome gardžiau pavaišinti Oksaną. Per visus rūpesčius vos nepavėlavau į oro uostą.

4 SKYRIUS

Dabar, kai prisimenu visas šios istorijos smulkmenas, suprantu, kad maloniausia ir ramiausia kelionės į Tunisą dalis buvo pats skrydis. Nors, pagaliau atsidūrusi lėktuve, tiesiog viriau pykčiu.

Denisas su Maša ėmė peštis dar namie. Anksti rytą prieš išvažiuojant Maniunia liūdnai pažiūrėjo į savo koją ir atsiduso.

– Ir kodėl man pėdkelnės visada praplyšta vis toj pačioj vietoj – ties nykščiu?

Denisas žvilgtelėjo per puodelio viršų.

– Klausyk, ar nesi bandžiusi nusikarpyti kojų nagus?

– Ak tu šlykštuk! – riktelėjo mano atžala ir paleido į vaikinuką blynėlį.

Saldus kąsnelis šleptelėjo ant kilimo prie pat Snapio snukio. Įsižeidęs Bandis puolė prie stalo tikėdamasis tokio pat skanėsto ir netyčia prišoko prie Dimos. Tas persigandęs švytelėjo ranką ir išvertė karštą kavą tiesiai ant snukio nieko neįtariančiam pitui. Šuo klaikiai sucypė. Denisas su Maša puolė guosti nukentėjusio Bandžio. Dima mėgino servetėle sugerti

kavos klaną ant kilimo, bet iš marškinių kišenės jam iškrito pasas ir tekštelėjo į rudą balą. Per patį sąmyšį įėjo Sofi ir su jai būdingu ramumu pareiškė, kad iki skrydžio liko viso labo pusantros valandos.

Čiupom lagaminus, sukrovėme į „Reno“, ir Nataša išzimbė į oro uostą. Visus stumdydami įsiveržėme į išvykimo salę kaip tik tada, kai radijas paskelbė, kad keleivių įsodinimas baigtas.

Šiaip taip atidavę bagažą susmukom į krėslus gaudydami kvapą. Nusirengdama švarką kišenėje užčiuopiau mašinos raktelius. Ir įsivaizdavau, kaip dabar automobilių aikštelėje Nataša stovi ir keikiasi dviem kalbomis. Tada dejuodama užsisėgiau saugos diržą ir lėktuvas pakilo.

Keista, bet toliau viskas ėjo kaip per sviestą. Įdomiausia, jog šitai man nesukėlė jokio įtarimo. Gardžiai sušveičiau pietus ir pyragaičius. Regis, niekas nežadėjo nemalonumų.

Tunise mus pasitiko viešbučio atstovai. Baisus karštis trenkė į galvas kaip kūju.

– Viešpatie, pučiuosi lyg bezė, – sudejavo Oksana ir šoko į autobusą.

Į viešbutį važiavom dvidešimt minučių, pakelėj matėme vien skurdžią augmeniją ir viešbučius, žodžiu, nieko įdomaus.

„Sovivos“ vestibulis buvo dekoruotas tipišku maurų stiliumi – mozaikinės sienos ir lubos, žemos sofas su krėslais, aplinkui tikras miškas įvairiausių stalų ir stalelių. Už vienos stiklinės sienos buvo baseinas, didžiuliai kalneliai ir kriokliai.

– Šaunu, – lengviau atsiduso Oksana, – tiesa, Denisai?

Bet berniukas neatsakė. Mudvi su Oksana atsisukome – ir išvydome dvi vienišas drabužių krūveles: Deniso kelnes ir berankovius marškinėlius, Manios šortus ir trumputę palaidinukę...

– Tai kadrai, – tarė Oksana. – Ir kur dabar jų ieškoti? Net kremu nepasitėpė, juk sudegs!

Tą akimirką baseine buvo išjungta muzika.

– Ei tu žioply! – nuaidėjo virš pliažo pergalingas Manios balsas.

– Gerai, vaikus radome, einam įsikurti, – atsiduso Oksana.

Nutempusios į kambarius krepšius ir apsilvillusios maudymukus tingiai patraukėme palei baseiną. Virš vandens skambėjo internacionalinis juokas ir spiegame. Po dryžuotais grybukais, ant šezlongų ir pripučiamų čiužinių arba tiesiog ant rankšluosčių gulėjo nevienodo apsvilimo žmonių kūnai.

– Mamyte! – išgirdau laimingą klyksmą.

Šlapi Mania ir Denisas mojavo rankomis. Jie užėmė vietas po didele šiaudų stogine, atokiau nuo pagrindinės poilsiautojų masės. Ir prapliupo dalytis naujienomis. Tuniso pinigai vadinami dinarais. Už tris dinarus galima nusipirkti ledų čia pat, o už vieną – kitoj pusėj kelio. Baseine šeši kalneliai, prie dešinio krašto yra vandens masažas, tai bent kaifas. O kairėje – „greitkelis“. Dešimtą ryto daroma mankšta, pliažo baruose parduodami blyneliai, dar yra trys picerijos, suvenyrų krautuvėlės, jūroje poilsiautojai vežiojami vandens motociklais, „bananu“ ir kateriais, dar galima paskraidyti parašiotu!!! Ir jie nori visko iš karto! Tuoju pat! Dabar!

– Gerai, viską gausite, – pažadėjo Oksana, – bet pirma išsitepkite apsauginiu kremu.

Išsitraukėme iš rankinių visiškai vienodus „Ambrè soler“ flakonus ir nusikvatojome. Vis dėlto kokia pažanga! Ir Maskvoje, ir Paryžiuje perkame vienodą kosmetiką.

– Ko taip garsiai juokiatės? – išgirdome Dimos balsą. Niekio jam nesakėme.

– Ką gi, einu pasimaudyti su mailiumi, – atsiduso pamestinukas ir su vaikais nuėjo į baseiną.

Tylėdamos žiūrėjome jiems įkandin. Po įdegusia Dimos oda bangavo plieniniai raumenys, ilgos kojos su tigro grakštumu nešė treniruotą stuomenį.

– Tiiiiip, – nutęsė Oksana, – pasakysiu tau kaip chirurgė, kad jis sportininkas profesionalas, veikiausiai užsiiminėjo imtynėmis ar karatė, ar koku kitoku kovos menu. Žiūrėk, juda kaip katė. Net keista, kad toks nevikrus, kai šitokie darnūs judesiai! Ir kažkur jau spėjo įdegti!

Tarsi išgirdęs mūsų pagyrimus, Dima užkliuvo už šezlongo ir numetė kažkieno rankšluostį. Mes atsigulėme ant čiužinių. Judėti nė trupučio nesinorėjo, tingėjome net laikraščius skaityti. Šalia, užsidengęs veidą šiaudine skrybėle, snaudė vyriokas. Nutrepsėjo pro šalį vaikai: išmetę iš rankinių rankšluosčius, kremo tūbeles, mano mezginį ir Oksanos detektyvą, nukūrė į restoraną valgyti.

– Aš neisiu pietauti, – tingiai tarė Oksana. – Taip ir tyso siu nesijudindama tris dienas.

– Įsivaizduoji, tavo ligoninėje dabar kažkas daro operaciją!

– Ir jokių skydliaukių, – pagyvėjo draugė, – jokių hormonų injekcijų ir yrančių auglių... Viešpatie, kokia laimė.

Maždaug valandą gulėjome tylėdamos, paskui nuėjome paplaukioti. Šiltas vanduo švelniai sūpavo du neliesus kūnus. Oksana pažvelgė į šezlongus.

- Kas gi ten sėdi?
- Tegul sau sėdi, čia nevagiama!
- Vis dėlto įdomu, kas ten?

Aš prisimerkiau.

– Ogi Dima, nusipirkęs skrybėlę. Ir kalbasi su mūsų kaimynu.

Oksana paniro, aš atsisėdau ant baseino krašto ir įmerkiau kojas. Oi, kaip gera, tikras rojus! Tai buvo paskutinis kartas, kai šitaip pamaniau.

Po kiek laiko susirinkome daiktus ir nupėdinom gerti kavos. Vaikų nei matyti, nei girdėti, kažkur dingo Oksanos piniginė. Kai po valandos grįžome, Oksanos piniginė gulėjo vietoje, tačiau buvo dingusi manoji.

– Iki šeštos leidžia mano pinigus, nuo šešių – tavo, – susivokė Oksana. – O šitas net nepajudėjo!

Pažvelgiau į vyrioką. Jis tebegulėjo aukštiełninkas, prisidengęs veidą skrybėle ir kažkaip keistai parietęs koją. Saulė pasislinko, jos spinduliai jau siekė šezlongus. Na, bet ne mano reikalas, kas kaip leidžia laiką, kad tik mums netrukdytų. Su tokiomis mintimis atsiguliau ant čiužinio ir užmigau.

Atbudau todėl, kad per veidą tekėjo upeliai: įsisiautėję vaikai iš butelio pylė vandenį ant mano suglebusio kūno. Oksana kikenė.

– Ant pilvo pilk, ant pilvo.

Pritykojusi sugriebiau Denisui už rankos, šis cypdamas bandė ištrūkti. Išslydęs butelis apskriejo dailų ratą ir šlumštelėjo kaimynui tiesiai ant pilvo. Mes apmirėme, bet vyriokas nė nekrustelėjo. Tebegulėjo ant nugaros, veidą prisidengęs skrybėle ir keistai parietęs koją.

– Mesjė, – nedrąsiai pašaukiau, – mesjė, atleiskite.

Oksana ryžtingai žengė prie šezlongo, pakėlė skrybėlę, vėl padėjo ir abejingu chirurgo balsu pareiškė:

– *Exitus letales.*

– Kas kas? – nesuprato Mania.

Tačiau Denisas suprato iškart, stvėrė Marusiai už rankos ir nuvedė į viešbutį. Sunkią valandėlę Denisu visada galima pasikliauti.

Prisiėjo kreiptis į administraciją. Registratūroje nuobodžiavo portjė.

– Jūsų plaže lavonas, – tyliai pasakiau.

Arabas lėtai pakėlė galvą nuo laikraščio.

– Tuoj pažiūrėsiu, kokiam numeryje gyvena. Sakote, mesjė Lavonas?

– Ne, tiesiog lavonas, be mesjė. Žinoma, jis turi kažkokią pavardę, tačiau dabar tiesiog lavonas.

– Tiesiog lavonas, – sumurmėjo arabas, sklaidydamas didžiulę knygą. Staiga jis išplėtė akis. – Tiesiog lavonas! Norite pasakyti, negyvėlis?

Aš karštai sulinkسėjau – pagaliau susigaudė! Portjė čiupo telefono ragelį ir sutarškėjo kaip kulkosvaidis, žodžiai spiečiais lėkė iš burnos. Nespėjo numesti ragelio, kai pro nedidelės dureles iššoko kitas arabas ir nepriekaištinga prancūzų kalba paklausė:

– Kur jūs paslėpėt lavoną?

Še tai tau!

– Lavono aš neslėpiau, o jį radau!

Kitą dieną mudvi su Oksana praleidome policijos nuovaudoje atsakinėdamos į nesibaigiančius ir vis tuos pačius klau-

simus: kuo vardu, iš kur atvykote, kaip radote lavoną? Klausimai skambėjo vangiai, arabai prakaitavo ir nuobodžiavo. Jie linksmai pranešė, jog velionio pavardė Rouenas, Franciskas Rouenas, paryžietis, jie net nurodė jo adresą.

Policininkai papasakojo, kad Rouenas nušautas į kaktą iš labai arti. Tai yra kažkas priėjo, prakiurdė kaktą ir, uždengęs velionio veidą skrybėle, ramiai nuėjo. Išsiaiškinti, kada tai padaryta, labai sunku, nes plažė karšta ir kūnas beveik neatšalo. Plepėdami policininkai surašė šūsnį protokolų ir paskui parvežė mus į „Sovivą“.

Mania ir Denisas išsišiepę nardė baseine. Oksana prisidėjo prie vaikų, aš nuėjau į numerį.

Mano akims atsivėręs vaizdas priminė mūšį prie Kalkos arba, jei labiau patinka, tankų kautynes ties Prochorovka. Lovos apverstos, patalynė sumesta ant grindų, išardytos pagalvės guli balkone. Visi mūsų su Maša daiktai suplėšyti, vonioje kėpsio tik margų skudurų krūva. Nežinomas vandalas net išplėšė lapus iš žurnalo „Kosmopoliten“...

Įtūžusi nulėkiau pas portjė. Po penkiolika minučių trūkuso ginčo viešbučio administratorius ir vyriausioji kambarinė teikėsi nueit į kambarį. Valandėlę tylėjęs, administratorius mūsų paklausė:

– Jūs tikrai manote, kad tai padarė mūsų darbuotojai?

– O jūs manote, kad aš išprotėjau? Pirmiausia suplėšiau visus savo drabužius, tada ėmiausi pagalvių? Beje, visą dieną praleidau policijos nuovadoje, net plažė nebuvau. Tiesa, įsivaizduojate, koks kils sąmyšis, jeigu mes papasakosime apie nužudymą?

Administratorius tapo baltesnis už liesą kefyra.

– Madam, maldauju, niekam nė žodžio. Tuoju viską su-tvarkysime. Jūs būsite nuvežta į prekybos centrą ir...

Tą akimirką įpuolė Denisas ir Mania.

– Mūsų numeryje... – išpoškino Denisas ir nutilo.

– Ir mūsų, – atsiduso Mania.

Darbuotojai nubėgo į Oksanos kambarį, aš – iš paskos. Išvydau tokį patį vaizdą.

Suprantama, pietauti nuėjome niūrūs. Mūsų stalas pri-bloškė grožiu. Jo vidury puikavosi butelis „Dom Perinjon“, šalimais ant salotų pusiaugulom buvo įsitaisiusi ledo undinė. Poilsiautojai smalsiai dirščiojo mūsų pusėn. Valdytojas aiškiai pataikavo tikėdamasis, jog mes tylėsime.

– Tai bent prabanga, – metė Dima. – Įsivaizduojat, įeinu į kambarį, o ten...

– Pogromas Žmerinkoje, – užbaigė mintį Denia.

– O tu iš kur žinai? – įtariai prisimerkė Dima.

Visi nusikvatojome. Nors stalas buvo nukrautas delikate-sais, pietūs praėjo nelinksmi.

Kiek vėliau autobusas mus nuvežė į prekybos centrą. Vieš-bučio darbuotojas be paliovos kartojo, kad visus pirkinius apmokės viešbutis. Galų gale prisirinkome kalną reikalingų ir nereikalingų daiktų, o Denia su Marusia pasigriebė dar ir trijų metrų ilgumo pripučiamą krokodilą.

Tolesnės dvi savaitės tik Deniui ir Maniai buvo be jokio debesėlio. Mudvi su Oksana nekantriai laukėme kelionės pa-baigos. Tačiau viskas kada nors baigiasi, užsibaigė ir poilsis. Rytą pradėjom krautis lagaminus.

– Mam, – paklausė Maša, – kiek pirikai „Ambré soler“ flakonų?

– Viena, o ką?

– Dabar jų du, ir vienas net nepraitmas.

– Tikriausiai Oksanos.

Marusia nepatingėjo nubėgti į gretimą numerį. Grįžo su Oksana.

– Mano „Ambré soler“ guli krepšyje, aš jį beveik su-naudojau.

Mes išpūtėme akis į atliekamą flakoną.

– Tikriausiai pastvėrėt plažę svetimą, – pasakė Oksana. – Ir ką gi dabar daryti?

– Ogi nieko, – nutarė Mania. – Pasiimti, o geriausia – atiduoti Oksanai. Denisas rugpjūtį važiuos į Bulgariją, galės teptis.

Flakonas atsidūrė Oksanos kišenėje.

Paryžius pasitiko šaltu ir vėjuotu oru. Mums draugiškai mojo Yvas.

– O kur Nataša?

– Madam išvažiavo į Sen Tropė, išbus kelias savaites.

– Namie viskas gerai?

– Šunys sveiki, tarnai taip pat. Luji pataisė vakarienę. Kaip pailsėjote?

Mes Yvą patikinome, kad nuostabiai praleidome laiką.

Svečiuose gerai, bet namie dar geriau. Iškraudama багаžą vis kartojau šią banalią tiesą. Atėjo ir paplūdimio krepšio eilė. Per dvi savaites Tunise taip nė karto jo iki galo neištuštinom. Ką nors ištraukdavom, ką nors įkišdavom... Pagaliau pasiekusi plastikinių dugną užčiuopiau kažkokį pailgą daiktą. Ištraukusi išverčiau akis į savo trofėjų. Didelį aukso portsigarą! Ant dangtelio švietė briliantais nusagstyti inicialai F. R. Kitoj

pusėj išgraviruota: „Vieninteliu Franciskui nuo Karolinos“. O lia! Čia jums ne flakonas „Ambrè soler“, o labai brangus daiktas, tikriausiai iš „Kartjè“ ar „Tifani“... Ir kaip jis man pakliuvo? Kur jį nugvelbiau?

Pagalvojusi lyg ir supratau, kas atsitiko. Nužudytasis buvo Franciskas Rouenas. Akivaizdu, kad, kai paknopstom krovėmės į krepšį daiktus, netyčia pastvėrėme ir jo portsigarą, o gal jis pats jį įmetė į mūsų krepšį arba tas daikčiukas nežinia kaip jame atsidūrė. Žodžiu, portsigaras pas mus. Ir jį reikia grąžinti giminaičiams, nes daiktas labai brangus.